

Prima Vera vill vara alla till lags

TEATER

Prima Vera

på Expresssteatern

Idé och dramaturgi: Vidisha Mallik, Ed Damron

Manus: Vidisha Mallik, Ed Damron, Kajsa Englund

Musik: Hugh Chandler

Scenografi, rekvisita: Ylva Lundquist

Medverkande på scenen:

Vidisha Mallik, Ed Damron, Kajsa Englund

En finurlig kombination av Karin Boye och fotosyntes står i centrum i Expresssteaterns nya föreställning Prima Vera. På ett värmande och expresivt sätt skildras hur ont det kan göra att växa och att försöka hitta sig själv och vad man egentligen behöver för sitt växande – sol, luft och vatten kanske? Och så modet att lyssna på sig själv och att säga nej förstås.

Vi lär känna Vera (Kajsa Englund) – en tjej som försöker vara alla till lags. Hon bär skolkompisen Ebbas tunga väska för att få vara vän med henne, hon äter mamma och pappas hemlagade gröt för att de inte ska bli ledsna och hon pluggar till sent på kvällen för att göra läraren i skolan nöjd.

Veras utveckling i föreställningen följer vackert Karin Boyes klassiska dikt "Ja visst gör det ont". Föreställningen börjar i det "frusna bitterbleka", i vinterns kyla där Vera pulsar genom snön och dignar under bördan av kompisens väska och där hon trampar genom isen i sin iver att till varje pris vara med och leka. Allt efter-

Att Vera (i mitten, spelad av Kajsa Englund) inte gillar gröt är uppenbart för alla utom hennes mamma (Vidisha Mallik) och hennes pappa (Ed Damron).

FOTO: EDVIN SVENSSON

som våren närmar sig börjar Vera tveka kring om det verkligen är rätt att bara anpassa sig till andra och att stoppa undan den man själv är. Hon förstår att det får göra ont att växa men att det är värt det och samtidigt som fröna hon och pappa planterat i trädgården slår ut till färgglada vårblommor vågar hon släppa taget och vägrar bära Ebbas väska, säger nej till gröten och transar dessutom på lektionen.

Prima Veras Boye-symbolik går naturligtvis långt över huvudet på den tilltänkta publiken på 8 till 11 år men det gör å andra sidan inte den underhållande föreställningen där Expresssteaterns Ed Damron och Vidisha Mallik, tillsammans med Kajsa Englund, använder många olika vägar till publikens

hjärtan och hjärnor. Prima Vera har en dialog men det som talar allra tydligast är situationskomiken, mim, kroppsspråk, ljud och musik.

Kajsa Englund spelar Vera med en imponerande uttrycksfullhet där varje min, varje rörelse låter oss ana hur Vera reagerar innerst inne på till exempel bytet från en halsduk till en kofta symboliserar skiftet från Ebba till mamma så är kroppsspråket alltid det som talar tydligast. Scenografin är enkel men precis lika tydlig. De urklippta, bruna pappkvistarna blir ett suveränt klätterträd i Kaj-

sa Englands och Ed Damrons perfekt synkroniserade samarbete och vita kartongbitar fungerar precis lika övertygande som isflak och som skolbänkar. Suveränt fantasifullt är det också att använda färgglada fingeravantar och publikens medverkande för att illustrera ett överdåd av vårblommor.

Prima Vera är välspelad och viktigt igenkänning som dessutom bjuder på en rejäl dos välbehövlig och värmande värkänsla för både stora och små i publiken.

Gunilla Wedding

Fotnot: Prima Vera är den första av tre årstidspjäser som Expresssteatern bjuder på i vår. I juni kommer sedan utomhusföreställningen Badet och i november avslutningen Vinter.

**CLEMENS
ALTGÅRD**

clemens.altgard@gmail.com

Du kanske gillar Adolf Hitler?

Även om inte Storebror ser dig så finns det andra som gör det. Den nya, sköna digitala världen kan vara bisarr. Genom att information lagras om vad du tittar på och lyssnat till så skapas en profil i en databas. Olika program och tjänster föreslår utifrån lagrade data saker som ska matcha din smak. Det sjukaste exemplet jag kan komma på för egen del inträffade för ett par år sedan. Musiktjänsten Spotify föreslog några artister som jag eventuellt skulle tycka om "artists you might like" och jag bland dessa fann "Adolf Hitler". Jag tog illa vid mig, måste jag säga.

Sedan när är Adolf Hitler en artist? Och varför skulle jag gilla honom? Hade han plötsligt blivit upphöjd till den största konceptkonstnären genom tiderna eller upptäckts vara en fenomenal sångare ... eller? Nej, det hela berodde nog på att jag lyssnat mycket på verket "Deutsche Krieger" av Ammer-Einheit, ett elektroniskt album som tar upp Tysklands historia och där en del ägnas åt andra världskriget. Det är nästan lika mycket ett apokalyptiskt hörspe-

EN FEJK-HITLER SJUNGER JULSÄNGEN O TANNENBAUM.

Hitler Enterprise".

Men i vilket fall blev jag nyfiken. Visa mig några låtar med Adolf Hitler då! tänkte jag. Det visade sig enbart finnas en "låt" som tillskrevs honom. Det var ett svarthumoristiskt spår från ett South Park-album där en fejk-Hitler sjunger julsången O Tannenbaum. Det var ju ganska harmfullt. Men den där känslan av obehag fanns ändå kvar.

Vid närmare eftertanke så dyker det numera alltid upp små annonser på Facebook som, förmodar jag, också väljs ut utifrån just mitt beteende som användare av detta sociala forum. Vid diskussioner användare emellan så framgår det tydligt att var och en får "skräddarsydd" reklam på sin sida. När jag använder Googles mejltjänst Gmail så sker kopplingen direkt, har jag märkt. Skriver jag till exempel om bilar så dyker det upp bilannonser och skriver jag om växter och plantering så dyker det upp trädgårdsrelaterad reklam. Så där håller det på. Och som sagt så blir det på olika företags sajter allt vanligare med formuleringar som denna: "Ju mer information vi får av dig, ju mer individuellt anpassade och intressanta erbjudanden kommer vi att kunna skicka till dig i framtiden."

Det är ju inte så att det sitter någon annan person och följer vad vi gör. Nej, det där sköts av tekniken och mer eller mindre smarta program. Men känslan av att ständigt vara iakttagen är lite svår att bli kvitt. Och kanske är det inte önskvärt att bli av med den heller. För det är ju så det är. Den som verkligen vill slä vakt om sin personliga integritet bör förstås undvika både Googles och Facebooks tjänster och istället börja kryptra sina mejl.

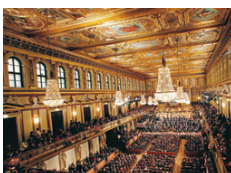
Clemens Altgård är kulturskribent och författare.

KORT OM KULTUR

Filharmoniker avslöjar naziförflutet

De berömda Wienerfilharmonikerna medger att många av deras musiker var medlemmar i nazistpartiet under Hitlers tid vid makten och att dess ledare kan ha belönat en krigsförbrytare två decennier efter krigsslutet, skriver Reuters.

Orkestern, som kritiserats för att ha mörkat sin historia, publicerade på söndagskvällen detaljer på sin hemsida om sitt uppträdande under nazitiden och om judiska medlemmar som drevs bort och skickades till dödsläger. (TT Spektra)

Wienerfilharmonikerna är mest kända för sina nyårskonserter. FOTO: RONALD ZAK/SCANPIX

Bok om vikingar årets historiebok

Vikingatidens härskare av Anna Lihammer var fjolårets bästa bok på temat den svenska historien. I alla fall enligt nättidningen Svensk Historias läsare. Anna Lihammer är arkeolog och i sin bok visar hon bland annat att de rikast smyckade vikingagravarna i Skandinavien ofta gjordes för kvinnor. I sin bok utgår hon från just gravfynden.

Svensk Historias läsare hade åtta böcker att välja mellan varav tre var nominerade av riksantikvarien Lars Amréus, idéhistorikern Maja Hagerman och tidningens redaktör Peter Kristensson. Övriga fem nominerades av läsarna själva. (TT Spektra)

Anna Lihammer. FOTO:SCANPIX

